

- ДЪНО. - Не, не, прибавете още две стъпки, та да се напише в осем и осем.
- ЗУРЛА. - Няма ли да се уплашат дамите от лъва?
- МЪРШАВИЯТ. - Ще се уплашат, бездруго ще се уплашат.
- ДЪНО. - Господа, тая работа трябва да се обмисли добре - да се не вмъкне, пази боже! - някой лъв между дамите! -
Ще стане ужасно нещо. *Нали по-скоро трябва от лъва, особено когато е жив. Трябва добре да внимаваме.*
- ЗУРЛА. - Затова ще трябва още един пролог, в който да се каже, че лъвът не е истински.
- ДЪНО. - Разбира се, трябва да се каже името му и да се вижда някак половината от лицето му. И после да каже нещо такова: "Госпожи" или "Прекрасни госпожи" - "бих желал", или - "бих ви помолил", или - "умолявам ви" - *или да* "да не се боите и да не се плашите: отговарям с живота си за вас. Ако помислите, че съм истински лъв, смилете се над живота ми, но аз не съм лъв, а човек, човек като всички хора". И тогава да им каже името си - и открито да им заяви, че е Чивия, столарят.
- ДАМЛЯ. - Добре, тъй да бъде. Но има две мъчни неща: да се пусне лунната светлина в стая; нали знаете, че Пирам и Тисбе се срещат при лунна светлина?
- ЧИВИЯ. - Ще има ли луна през нощта, когато ще играем нашата пиеса?
- ДЪНО. - Календар! календар! вижте в календара; потърсете луна, потърсете луна!
- ДАМЛЯ. - Да, луната ще свети през тая нощ.
- ДЪНО. - Тогава да оставим отворен прозореца в голямата стая, дето ще играем - и луната ще свети през него.
- ДАМЛЯ. - Така - или ако това не може, някой да влезе с фенер и шума - и да извести, че ще подражава или че